

VTLV & THÂN HỮU: TRANG ĐẶC BIỆT MỪNG LỄ ĐỘC LẬP HOA KỲ – INDEPENDENCE DAY

MỪNG NGÀY ĐỘC LẬP HOA KỲ

Phương Hoa

Đón mừng ĐỘC LẬP July Fourth

Thung Lũng Hoa Vàng ăn lễ to

Đất nước Cờ Hoa – hoa pháo rực

VĂN THƠ LẠC VIỆT – Việt thi hòa

Cali hạnh phúc từ muôn nơi

Miền Bắc niềm vui khắp mọi nhà

Kính chúc bình an toàn Mỹ Quốc

Điện hành thật đẹp tía lan xa.

Phương Hoa – BBT VTLV

THƠ CAO MỸ NHÂN

“JULY 4” NGƠ NGỌN

*

Khi tới đây, tôi nhớ tháng ngày này

Fourth of July Lạ Độc Lập

Independence Day ... vui dấn dáp

Mới đó, đã phồn ba thò kò

*

Đứng bên cầu Golden Gate năm 1992

Tôi cứ tưởng một lần rồi không tới nữa

Hơn ba chục mùa hạ vàng rực rở

Chính nơi này đẹp nghĩa đất Tự Do

*

Ngó vòm phương tây, mặt trời đỏ xuống thòp

Phủ núi miên man ôm hình hài sắc tộc

Tiếng kèn đong người dạo khúc tha phương

Quê Việt tôi bên kia Thái Bình Dương

*

Đêm July 4 th man dại c̣a thiên đường

Nhưng ṇu bạn kéo tôi ṿ c̣ lý

Tôi sẽ nḥy xụng C̣u Vàng hệ lụy

Vì không mụn tḥy những xót thương

*

Ḅy quạ kêu chia ṣ ṇi đau bụn

Tôi đứng giữa lần ranh đời cũ, mới

Mai ṃt cḥc chôn thân già ṇo cụi

Cḥn quạnh hiu, ṣp mặt khóc ... vô thường ...

***CAO MY NHÂN**

San Francisco 30 – 6 – 2025

**

THƠ NHẠC PHẠM PHAN LANG

Ṃi năm khi tháng Ḅy ṿ, ṇi đau năm xưa lại âm tḥm tṛ gịc trong tim tôi. Ngày Ḷ Độc Lập 1985 đã vĩnh vịn cướp đi người cḥng yêu quý – một sĩ quan Ḥi Quân VNCH can đ̣m, một người cḥng, người cha luôn ḥt lòng vì gia đình và người khác. Anh đã hy sinh mạng ṣng mình khi lao xụng sóng dữ cứu các em bé đang bị cụn ra khơi, trong đó có con gái út mới 11 tụi c̣a chúng tôi.

Trong nịm đau không nguôi c̣a một người vợ, tôi vịt bài thơ *Hạ Bụn* vào ngày July 4th 2014 đ̣ ghi kḥc một ký ức định mệnh c̣a đời mình. Năm năm sau, bài thơ được nhạc sĩ Vĩnh Điện pḥ nhạc thành một ca khúc tha thịt và đã được danh ca Ḅo

Yên truyền cảm một cách xúc động đến nao lòng.

Xin mời nghe và chia sẻ...

PLang

HẠ BUỒN

Tháng Bảy lại về lòng buồn hiu hắt

Nhớ ngày này bao năm trước anh đi

Môi bắt động anh chùng nói lời gì

Và cứ thế anh đi không từ giã...

*

Đau đớn quá tôi điên cuồng vật vã

Trời Phật ơi xin cứu lấy chúng con

Anh nằm đây nhưng thân xác không hân

Biết làm sao, làm sao anh trơ lại??

*

Đã mười năm tôi còn nhớ mãi

Buổi sáng nào sóng dữ cướp đời anh

Đã bao đêm nhìn trăng chiếu qua màn

Lòng thẫn thức ôi mùa hè định mệnh...

phamphanlangJuly 4th 2014

Chuyện ngữ Tiếng Anh.

Every year, as July returns, a deep ache quietly stirs within me. Independence Day 1985 forever marked my life with grief, as it took away my beloved husband – a brave former Navy

officer of the Republic of Vietnam, a devoted father, and a man who always put others before himself. He gave his life to save a group of children swept away by a sudden undertow, including our youngest daughter, who was only eleven at the time.

In the silence of anguish, I wrote this poem, *Hạ Buồn* (*Summer of Sorrow*), on July 4th, 2014, to honor that tragic yet heroic moment. Five years later, it was beautifully set to music by composer Vĩnh Điện and soulfully performed by the renowned singer Bô Yn, whose haunting voice captured the heartache and depth of that day.

I invite you to listen, to feel, and to remember – through each verse and note – the weight of love and loss

SUMMER OF SORROW

July returns – my heart falls still,
Haunted by the day fate broke its will.
You left in silence, lips unspeaking,
No last goodbye... just slow soul-leaking.

Grief devoured me in raging cries,
I begged the heavens, tears in my eyes.
You lay there – body cold, soul flown,
How could I bring you back... alone?

So many years, and still I see
That morning wave that stole you from me.
Each night I watch the moonlight creep,
And ache for that summer I cannot keep...

phamphanlang
July 4th, 2014

Translated from Vietnamese poem “Hạ Buồn” by Phạm Phan Lang

MINH THÚY THÀNH NỘI

MỪNG LỄ ĐỘC LẬP HOA KỲ

*

Mùa hè đang rực rỡ

Ánh nắng đẹp tươi hồng

Cánh én lượn thong dong

Bướm bướm bay tràn ngập

*

Cánh ra đường tấp nập

Ngày lễ lớn Hoa Kỳ

Shopping chật người đi

Hớn hớn vui đùa hạ

*

Bóng nắng xuyên cành lá

Đỏ, tím, vàng lịm hoa

Con cháu trẻ vui nhà

Tiệc tùng theo dòng họ

*

Cờ treo chào trước ngõ

Các nơi màn diễu hành

Trống nhạc dồn dập nhanh

Biểu dương sức hùng mạnh

*

Bầu trời đêm gió lạnh

Pháo bông bèn đi dùng

Những sắc màu nung

Chào mừng Lễ Độc Lập

*

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 7/4/2025

**

MỪNG LỄ ĐỘC LẬP HOA KỲ – NGUYỆN CẦU ĐỘC LẬP CHO UKRAINE

Phương Hoa

Lần đầu tiên tôi chú ý đến ông già Mỹ trèo ngai xe lăn trên
lều đường,

khi xe tôi dừng đèn đỏ chuẩn bị quẹo vào trung tâm bán s
Costco. Tôi

nhớ đó là khoảng thời gian quân Nga bắt đầu tấn công Ukraine,
cách đây

cũng đã bốn, năm tháng gì đó. Chiếc quần jean lưng lửng, loang
lổ vết

bẩn và rách te tua, lộ ra hai đầu gối nám đen bầm và đôi chân

lông lá; áo

thun ngò tay màu xanh rừng còi lính, màu áo quen thuộc còi
Tung

Thung Ukraine Volodymyr Zelenskyy, vị tưng thung anh hùng còi
một

dân tộc anh hùng mà còi thung giới đui kính nung; trên cánh tay áo
ông ta còn

gòn một lá cờ màu vàng xanh còi đất nước Ukraine.

Tôi chợt cười thung. Là “fan” hâm mộ còi tưng thung Ukraine đây
mà.

Tôi cũng là người ruit hâm mộ ông tưng thung thông minh gan dạ
này.

Lui đui tiên thung Zelenskyy phát biui với giọng nói hùng hui,
lời lẽ

khôn khéo, mạnh mẽ, kêu gọi thung giới giúp đỡ Ukraine, làm tôi
ruit khâm

phục. Nhưng khi nhìn ánh mui chứa đựng sự oán hận, lui đau
khui, và sự

chịu đựng tốt cùng còi Zelenskyy, tôi muui rơi nước mui.

Ông già ngui trên xe lăn khui người phui pháp với cái bụng bư
tròn quay

nhui ra dưới lớp áo. Khuôn mặt khui khui và buui bã, nhưng hàm
rui

quai nón rậm rui khiui ông toát ra một vui mạnh mẽ kiên cường,
và không

thung có chút gì là đáng tội nghiệp, dù trên tay ông còi mui tui
bui có mui

chui viui tay xiui vui: “Please help!”

Điui khiui tôi xúc động và chăm chú quan sát kỹ ông già là vui
ông đui

chui mũ dim đen có hàng chui màu vàng in thật lớn: VIETNAM WAR
VETETRAN. Một cựu chiui binh Việt Nam. Người này đã từng bay
qua nui vòng trái đui giúp dân tộc tôi gìn giữ tự do và hòa
bình. Tôi biui chính phui Mỹ ruit ưu đui các cựu quân nhân, tại
sao ông già này lại đi ăn

xin như thế này.

Đèn chuyển sang màu xanh. Tôi chợt giật mình bừng tỉnh vì tiếng còi

hỏi thúc của xe sau. Làn đường hẹp không có chổ tấp vô, nên tôi vội

chộp lấy cái điện thoại, moi hết số tiền lẻ trong ngăn bên của cái ví bọc,

và rà xe tới gần chổ ông già. Hạ của kính xuống, tôi chồm tới nhét nôm

bạc lẻ vào tay ông rồi nhìn ga chạy đi, bỏ lại đằng sau ánh mắt sáng lên

đầy thiện cảm với đôi bàn tay chộp xá và tiếng “Com on” thật to. Vào

trong Costco lựa đồ mà tâm trí tôi mãi nghĩ về người cựu chiến binh Việt

Nam với cái ví mặt oai hùng nhưng buồn bã vậy.

Tôi không xa Costco, nên tôi thường xuyên đi mua đồ và đồ xăng ở đây. Những lần sau đó, mỗi khi đi Costco tôi đều cố ý mang theo một ít tiền đồ cho ông già này, vì hầu như ông luôn luôn ngồi tại chổ cũ. Và tôi trở thành khách hàng của ông lúc nào không hay.

Một lần, chẳng hiểu sao ông lại đổi hướng, thay vì ngồi bên phải thuận tiện xe cộ qua lại dừng đèn đỏ cho tiền, ông lại chuyển sang ngồi phía bên trái, trên lấy cái “only” queo trái ngăn đôi giữa hai bên đường xuôi và ngược chiều. Thế nên trên đường đến tôi không thể đưa tiền cho ông.

Mua sắm xong ra xe tôi lục lấy cái phong bì rồi bỏ tiền vào đó, và lái chồm chậm vô làn thứ nhì từ bên trái. Khi dừng lại đợi đèn xanh tôi hạ của xuống cầm lấy cái bì thư, chồm ra ngoài và thả qua cho ông già. Tôi cố ném vào chiếc xe lẫn ông đang ngồi, nhưng không ngờ cái bì thư va vào chiếc xe sau vừa trở tới, và nó rơi xuống đất nằm trong lòng đường. Bì thư không dán nên số tiền văng tung tóe, làm tôi cảm thấy rất áy

náy. Tôi định đậu xe để xuống nhặt lại cho ông, thì người phụ nữ da trắng trong xe đã bước xuống gom hết lại những tờ bạc dưới đất và bước tới đưa cho ông già. Đúng là “Người Mỹ thật,” tôi thầm nghĩ. Từ những việc của con này, tuy chưa một lần trò chuyện, tôi có cái cảm giác ông già Mỹ đã là “người quen.”

Nhưng đó là lần cuối cùng tôi cho tiền ông. Những lần sau tôi cũng mang theo tiền, nhưng không còn thấy ông già xuất hiện chỗ đó nữa, và mỗi lần chạy ngang qua tôi có cảm giác hơi buồn, nghĩ là chắc ông ấy đã ... vĩnh viễn ra đi. Tôi tại từ thời chiến tranh Việt Nam, tuổi ông nay cũng đã cao rồi còn gì.

*

Ngày 4 Tháng 7 năm 2022, ngày Lễ Độc Lập Hoa Kỳ. Vì được “xả trại Covid,” mấy đứa con đưa tụi nhóc cháu nội đi chơi xa hết, không đứa nào vui chung vui như trước kia, nên tôi rành rang việc nấu nướng. Qua hơn hai năm trên dịch trong nhà cũng bị “cuồng chân,” ông xã tôi muốn dành ngày Lễ Độc Lập đi tháp tùng đoàn diễu hành của thành phố cho thư giãn gân cốt. Đặc biệt, năm nay thành phố có tổ chức cuộc thi chạy bộ 5 km quanh thành phố, trước giờ xe hoa bắt đầu cuộc diễu hành, để gây quỹ cho Nhà Tạm Trú Phụ nữ và Trẻ em. Đáng tiếc, chúng tôi dù cũng từng là dân chạy bộ nhưng vì bận rộn quên mất thời hạn, ghi danh trễ nên không thể tham dự. Cuộc thi này rất thú vị, vì dọc đường các cơ sở kinh doanh địa phương cung cấp miễn phí thức ăn nhẹ, các loại nước uống, trái cây. Sau cuộc thi có cả... bia cùng rượu cho người lớn giải lao nữa. Tất cả mọi thí sinh đều được phát áo đồng phục với số báo danh.

Dọc đường ai mỗi một có thể dừng lại bốc vài cái bánh, chai nước, rồi

vừa chạy vừa thưởng thức. Già trẻ gái trai đều tham dự được, ai đến

đích trước nhận phần thưởng và huy chương, những người mỗi một cứ

chạy sau hay đi bộ tà tà thì khi đến đích cũng được tặng những món quà

an ỉ.

Buổi sáng, tôi thức dậy ăn uống xong là “diện đồ July 4th” áo đồ có hình cờ Mỹ rồi cùng nhà tôi đi bộ ra phố. Thành phố nơi chúng tôi dọn về sau khi nghỉ hưu ở gần biển, thuộc vùng Đông Vịnh San Francisco, là một thành phố cũ. Chính quyền và người dân ở đây luôn luôn giữ gìn truyền thống tổ chức diễu hành xe hoa trong ngày Lễ Độc Lập hàng năm, trừ vài năm dịch Covid vừa qua. Năm nay mới vừa trở lại nên cả thành phố náo nức rộn ràng lo chuân bị cho cuộc diễu hành và cuộc thi chạy bộ.

Theo lịch trình, sau khi cuộc thi chạy 5 km bắt đầu, thì đoàn xe hoa cũng khởi hành từ tụ điểm gần bờ biển, chạy quanh downtown, dọc theo khu vực dân cư, giáp một vòng thì về lại chỗ cũ, chiều dài cũng trên bốn, năm dặm. Tôi háo hức ngắm nhìn, chạy tới chạy lui theo đoàn xe đồ màu sắc và kiểu dáng đồ chụp hình. Tôi mãi mê nhìn những kỳ mã cưỡi sát thành phố oai phong trên lưng những chú ngựa nòi cao lớn bờm lông đen mượt, khoác những bộ yên cương rực rỡ sắc màu, và tôi bị lạc ông xã trong dòng người coi đông nghịt hai bên lề đường.

Đoạn đường có những chiếc xe hoa thật dài và đẹp, tôi vội đưa điện thoại lên. Bấm được vài tấm hình, tôi xoay lưng lại định đi tiếp bỗng đụng phải một người đang bước tới thật nhanh. Tôi bị mất trấn ngã nhào vào đám đông đang ngó coi diễu hành trên lề đường. Chiếc điện thoại vượt khỏi tay, và theo phản ứng tự nhiên tôi chụp vội cái tay nắm của một chiếc xe lăn gần đó đồ giữ thăng bằng trở lại. Bị xù h, tôi vội cúi nhặt chiếc điện thoại lên rồi lập bộp lời xin lỗi với người ngồi trên chiếc xe lăn có cầm đũa những lá cờ Mỹ nh:

“I’m... sorry!”

“No problem!” Người đó trở lời, và rồi kêu lên với vẻ kinh ngạc, “Oh...thì ra là cô à?”

Tôi chưa kịp hoàn hồn, nghe thò bèn nhìn kỹ ông ta, và chợt nhận ra người ngồi trên xe lăn chính là người ăn xin gần

Costco tôi vẫn cho tôi mượn lúc trước. Vẫn chiếc mũ dìm có hàng chữ in “VIETNAM WAR VETERAN,” vẫn “chiếc áo thun Tòng Thòng Ukraine,” và lá cờ vàng xanh trên tay áo. Nhưng nhìn ông ta gọn gàng hơn, sạch sẽ hơn, và thần thái ông lúc này trông rất tốt, mặt mũi tươi tắn, nét mặt sinh động, không còn nét bơ phờ và buồn phiền như trước nữa. Tôi vừa ngạc nhiên vừa vui. Rồi mà may, tình cờ được dịp gặp lại ông già cựu chiến binh Việt Nam, người mà lâu nay tôi thường nghĩ đến mỗi lần chạy ngang qua chỗ ông từng ngồi xin ăn.

“Thì ra là ông!” Tôi cũng kêu lên mừng rỡ như gặp lại bạn cũ. “Ông có khỏe không? Lâu nay ông làm gì mà tôi không thấy ông nơi... chỗ cũ?”

Tôi nói, không tiện nhắc lại chỗ cũ là chỗ nào. Ông ta chỉ cười, rồi quay qua người phụ nữ Mỹ trung lớn tuổi ngồi trên chiếc ghế xếp bên cạnh:

“Honey, cô đây là người anh thường kể với em trước kia, người bao giờ cũng dừng lại giúp anh mỗi khi cô đi mua sắm ở Costco.” Quay sang

tôi, ông tiếp, “Xin chào! Tôi tên là Scott, còn đây là Sue, bạn gái tôi.

Bà Sue gật đầu chào tôi với nụ cười hiền lành và đầy thân thiện. Thấy bà có vẻ xuề xòa tôi cũng chào bà tự nhiên không chút dè dặt, tự giới thiệu tên mình, rồi quay qua ông, chỉ vào chiếc mũ ông đang đội:

“Ông là cựu chiến binh Việt Nam? Lần đầu tiên tôi chú ý đến

ông vì
chiếc mũ này. Có phải ông đã từng sang Việt Nam chiến đấu giúp
quê
hương tôi?”

“Yes, I did! Vâng, tôi đã từng.” Rồi như còn có rất nhiều điều
muốn nói,
ông già vừa quay đầu chiếc xe lăn, vừa ra dẫu cho tôi và bà
bạn ông tách
khỏi đám đông, “Chị này ồn ào quá, chúng ta hãy qua bên kia
nói
chuyện đi.”

Bà Sue cởi chiếc áo khoác máng vào thành chiếc ghế xếp bà vừa
ngồi,
đồng người ta biết là ghế có ch, rồi bước vội theo ông. Tôi
cũng hào hứng
bước theo hai người đến chỗ gần trạm xăng, nơi có một rừng cờ
Mỹ thật
lớn đang phất phơ tung bay trong nắng.

“Trước hết, tôi xin cảm ơn ông,” tôi nói khi xe ông dừng lại
bên cạnh
hàng cờ bay phất phới, “ngày nay đã sang tận Việt Nam chiến đấu
giúp
quê hương tôi.”

Ông Scott vội lắc đầu, và nói bằng cái giọng có vẻ nặng nề:
“No! Chúng tôi đã không giúp được gì cho các bạn. Cho đến tận
bây
giờ, tôi luôn nghĩ rằng chúng tôi còn mắc nợ các bạn.”

Tôi thấy tội nghiệp ông. Đã mấy chục năm qua mà ông vẫn còn nhớ
ức,
nói ra những điều tôi thường nghe trước giờ mỗi khi nói chuyện
cùng

những cựu quân nhân Hoa Kỳ trở về từ Việt Nam. Ông nói một
hơi,
phần này về chuyện thời chiến tranh Việt Nam, về cánh báo chí
phần
chiến Mỹ, về người dân Mỹ xuống đường biểu tình, về chính phủ
Mỹ...
càng nói càng hăng, mặt ông đỏ bừng.

Bà Sue đứng im lặng nghe, thỉnh thoảng lắc đầu, có vẻ như bà
đã quen
với chuyện này:

“Ông ấy vẫn thường như thế, mỗi khi có ai nhắc về chuyện chiến
tranh
Việt Nam.” Bà nói.

Tôi muốn giúp ông quên đi cái quá khứ đau lòng ấy lúc tuổi
già, nên
hướng qua chuyện khác:

“Cảm ơn ông, Scott. Nhưng chuyện đã mấy chục năm rồi, làm ơn
hãy
quên đi để cho tâm trí ông được nhẹ nhàng.” Tôi nói xong rồi
đi
tài:

“Bây giờ cho tôi hỏi, hình như ông rất hâm mộ Tổng Thống
Zelenskyy
của Ukraine? Tôi thấy ông mặc áo màu giống Zelenskyy và còn
đeo cờ
Ukraine, đã từ lâu lắm rồi?”

Ánh mắt Scott sáng lên, và tôi biết là tôi đã... bắt đúng huyết
củ ông.

“Oh yeah! Absolutely, yes!” Tất nhiên rồi! Ông kêu lên đầy vẻ
thán
phục. “Cũng nhờ chứng kiến sự kiên cường của họ mà tôi mới ‘là
một

con người' như bây giờ!"

Có lẽ sự thân thiện và kính trọng của tôi đối với ông lâu nay đã khiến

ông tin tưởng. Cho nên dù mới gặp lần đầu, qua vài câu hỏi thăm và

cảm thông của tôi (bạn tôi thường nói tôi có năng khiếu trong việc khai

thác thông tin từ người khác mà!), Scott đã mở lòng kể cho tôi nghe về

chuyện của ông, về lý do tại sao ông trở thành kẻ ăn xin và bây giờ thì

trở lại phong độ cũ.

Và rồi, tôi quên mất đoàn xe hoa diễu hành, quên mất ông xã đang đi tới

đâu, quên luôn đám đông đang vỗ tay từng đợt mỗi khi có chiếc xe hoa

chạy qua. Tôi đứng lặng người, đắm chìm vào câu chuyện đầy cảm động và đau thương của ông già Mỹ.

*

Giữa cuối năm 1974, ông Scott là thương binh trở về từ Việt Nam sau

một trận pháo kích của Việt Cộng vào nơi đóng quân của ông. Một mảnh

đạn pháo đi lạc đã ghim vào đốt sống nên ông bị liệt hai chân.

Người vợ trung thành Cathy và đứa con trai độc nhất Richard của hai người đã

chăm lo cho ông suốt cả cuộc đời. Con trai ông ăn học thành tài, ra đi

làm nhưng không hề kết hôn, dù anh ta cũng có bạn gái đó đây. May

năm vài trước, gia đình ông gặp phải một cơn đại họa. Vợ ông và Richard đã qua đời cùng lúc trong một tai nạn xe hơi, bỏ lại ông một

mình với tâm thân tàn phế.

Ông bị sọc vì quá đau khổ, quá thương nhớ, làm cho bộn loạn tâm thần. Do dùng thuốc gây nghiện quá nhiều để giảm stress, và còn mượn rượu giải sầu, ông đã trở thành con nghiện cả hai món. Cuối cùng, ông làm thân “homeless” không nhà vô ngụ trong “shelter” của thành phố. Vì nghiện ngập, số lương hưu hàng tháng đều

bay sạch, nên ông phải đi xin thì mới có thêm tiền mua thức ăn hoặc

thuốc để “phê” hay vài lon bia để uống. Ông kể xong thì nói:

“Cho đến thời gian tôi gặp cô, là tôi đã làm ăn mày cũng hơn một năm rồi.”

“Tôi thật là xin lỗi chuyện vợ con ông, Scott!” Tôi nói cùng với sự xúc

động tận đáy lòng vì câu chuyện thương tâm của ông. “Cậu Thượng Đế

phò hộ cho ông.”

“I’m okay now.” Bây giờ tôi ổn rồi, cảm ơn cô.

“Cô biết không,” bà Sue này giờ đứng im, bây giờ thấy ông ngừng lại bà mới lên tiếng, “nếu không có chiến tranh Ukraine, không có Tổng Thống Zelenskyy, nhất là gần đây không có hai tù binh Mỹ bị Nga bắt giữ, thì hiện tại ông ấy vẫn còn đối kháng dài dài, còn ngói ăn xin để chôn cất vào Costco như cô từng thấy. Trước đó cho dù tôi đã hết lời khuyên can ông hãy đi cai nghiện nhưng ông không chịu nghe.”

“Là sao ạ?” Tôi hỏi với vẻ tò mò lơn thích thú.

“Là do tôi quá ngưỡng mộ Zelenskyy và dân tộc Ukraine, tôi mới tự cai

nghiện!” Scott trả lời thay bà Sue. “Hằng ngày xem tin tức, tôi thương

đất nước họ lắm, những con người dũng cảm vô song.” Ông dừng lại

quay qua bà Sue, “Tôi quen Sue từ Trung tâm Tạm Trú cho kẻ

không

nhà. Bà đã khuyên b^o và lo l^ong cho tôi r^ot nhi^u, và tôi nghe lời bà

mọi việc, ngoại trừ chuyện cai nghiện. Cám ơn em yêu!” Ông nói, đưa

tay v^o v^o vào lưng bà một cách r^ot âu y^m.

“Wow! Ông làm t^ot l^om! Good Job, Scott!” Tôi nói và đưa ngón cái lên.

“Nhưng tôi hơi... chậm tiêu một chút, ông có th^o cho bi^ot tại sao ông

ngưỡng mộ T^ong Th^ong và dân tộc Ukraine mà ông tự cai nghiện thành

công? Ch^o lẽ ông mu^on... qua Ukraine đánh nhau với quân c^oa Putin

giúp họ?” Tôi đùa.

“I wish!” Tôi r^ot mu^on th^o! Không ngờ Scott hăng hái tr^o lời.

“Ph^oi, tôi

r^ot khâm phục họ, ước gì tôi lành lặn và còn tr^o, kh^oe, tôi sẽ qua Ukraine

giúp họ ngay không ch^on ch^ur! Nh^ot là g^on đây m^oi l^on xem tin tức,

th^oy hình ^onh Alexander và Andy Tai ^o Alabama bị quân Nga b^ot giữ tôi

thương họ vô cùng, và tôi đã tự nguy^on r^oa tôi. Tôi nghĩ lại mình thật vô dụng, khi bao nhiêu đ^ong đội c^oa tôi đang trong vòng nguy hi^om chi^on đ^ou cho tự do, thì tôi ^o nhà ăn no mặc ^om lại đi h^oy hoại đời mình trong một thời gian dài như vừa qua, đ^on xem chút nữa b^o mạng. God, cám ơn Thượng Đ^o! Tôi đã làm được!” Ông nói với một v^o tràn đ^oy h^onh diện.

“Đúng vậy, Scott đã tự mình cai nghiện, không c^on tới trung tâm.” Bà Sue nói ti^op theo ông. “Và ông ^oy đã làm r^ot t^ot, k^ot qu^o ch^o trong vòng m^oy tháng. Nhờ c^o ngày ng^oi theo dõi tin tức từ Ukraine, ông đã đánh gục và chi^on th^ong được các cơn ghi^on vật vã. Tôi cũng phụ giúp ông nữa. Trong thời gian qua ông ^oy và tôi đã ti^ot kiệm được một s^o ti^on. Thay vì dùng mua

ma túy và hoang phí rượu bia như trước, mới đây chúng tôi đã đem cho Hội Hạng Thập Tự Hoa Kỳ một ít để giúp cho người tị nạn Ukraine. Amazing! Quả là chúng tôi đã làm được điều đáng kinh ngạc!”

Tôi cảm động đến rưng rưng, không thốt ra lời. Ông Scott đúng là một người rất giàu tình cảm. Một hồi một lúc im lặng, cuối cùng tôi nói:

“Scott, ông quả thật là người tốt! Xin Thượng Đế phù hộ cho ông!” Rồi tôi hỏi: “Ông có biết một trong hai tù binh đó là người Việt Nam không, anh Andy Tai Huynh. Không biết bây giờ họ ra sao.”

“Tôi biết, Tai là người Việt Nam. Chính phủ Mỹ vẫn đang cố gắng bằng mọi cách để đưa họ về với gia đình, cô yên tâm đi.”

Biết Scott theo dõi kỹ tin tức về cuộc chiến Ukraine, tôi hỏi: “Theo ông, thì cuộc chiến Ukraine rồi sẽ đi tới đâu? Tôi xem tin tức thấy từng từng và dân tộc Ukraine rất kiên cường, nhưng quân Nga cậy người đông tiến lên, cứ tiếp tục xâm chiếm chứ không chịu dừng lại.

Bây giờ thế giới phải làm sao mới tốt cho Ukraine?”

“Chắc chắn có một ngày quân Nga sẽ phải rút thôi!” Scott nói như không định. “Quân dân vô tội của Ukraine đã thiệt mạng quá nhiều rồi.

Thượng Đế công bình sẽ phán xét, kẻ ác sẽ phải đền tội. Cũng có lúc, tôi

giận các nước phương Tây quá chột nhát “chicken” không chịu giúp vũ

khí sớm cho Ukraine, để Zelensky phải kêu gào khốn khổ mới

chịu

gửi vũ khí cho họ.” Ông ngừng lại, lấy chai nước từ phía sau lưng ra hộp

một miếng rồi nói tiếp, “Cho tới sáng nay, quân Ukraine vẫn đang c

ong chặn đứng quân Nga ở biên giới Donetsk, nhưng chúng biết họ có

giữ nổi hay không đây.” Ông ghen ngào, “Poor Ukraine! Ukraine tội

NGHIỆP, mỗi ngày đều có rất nhiều thường dân vô tội bị quân Nga giết.

Tính tới nay, đã có hàng chục nghìn thường dân Ukraine lớp bị giết lớp

bị thương.” Và ông bng cao giọng như nức lên, “Cuộc chiến này không

th kéo dài! Hãy cầu nguyện cho họ!”

Tôi gật đầu:

“Đúng vậy. Chúng ta nên cầu nguyện cho đất nước và người dân Ukraine. Cầu nguyện cho cuộc chiến này chấm dứt càng sớm càng tốt!”

“Phải! Hãy cùng cầu nguyện. Xin Chúa thương xót và cứu lấy Ukraine!” Bà Sue cũng nói và đưa tay lên làm dấu thánh giá. “Ukraine

không thể nào thua, Chúa ơi!”

Tự nhiên tôi cảm thấy trong lòng buồn bã vô cùng. Nếu rồi như Ukraine

không chiến thắng nổi quân Nga... Tư tưởng tới đó, tôi chợt l

rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

Chào từ già Scott và Sue, tôi thật thau bước theo những chiếc xe hoa cuối cùng của đoàn diên hành để về nhà.

Trời đã quá xế trưa. Ánh nắng hè rực rỡ lung linh, những chùm

phượng tím hai bên đường đông đưa trong cơn gió nhẹ từ biển
thôi vào man mác. Nhưng trong tôi mọi hào hứng của buổi mai
khỏi hành ra đi bây giờ đã biến mất.

Lạy Trời xin cứu lấy Ukraine. Tôi không thối.

Phượng Hoa

**

KHÁT VỌNG TỰ-DO

*

Đã quyết ra đi, chúng tôi về ...

Ta thà chôn kín mọi tình quê

Thay tên, đổi họ, đời du tị

Nuốt nhục vào trong chén rượu hờ!

*

Đã quyết ra đi chúng tôi về ...

Sá gì ngộ nhận hoặc khen chê.

Chí ta ta biết, lòng ta quyết,

Dứt áo ra đi chông trờ vớ!

*

Lạy mẹ, lạy cha, một lạy này ...

Xem như con chết kìa từ nay

Họ tên xin chép vào bia mộ

Nhang khói hờn ma giữ lấy ngày.

*

Máu chảy đời nay ruột chông mòm,

Thù hằn chia cắt nghĩa anh em ...

Ta đi ... dẫu phải vào sinh tở,

Cũng lấy làm vui nếm mộ tàn

*

Đã quyết vung dao rạch đá thề

Bề mình biến cớ hoặc sơn Khê

Sướng khờ đói no đường đã chọn

Quyết chông lùi chân bước trờ vớ ...

*

Buồm đã căng rồi, lộng biển khơi

Hờn ta khát bồng cánh chim trời

Đã quyết ra đi không ngoảnh lại

Tự do hay chết...một đường thôi!

**

GÌI EM NGƯỜI NỮ CHIẾN BINH UKRAINE

*

Thầy bom nã trên đất người xinh đẹp

Ta tức mình căm ghét lão Putin

Nếu còn trố ta ngán gì trận mạc

Sẽ lên đường giáp mặt với đao binh

*

Bạn bè ta cũng đã từng chiến đấu

Rất ngoan cường chống lại lũ xâm lăng

Những thê lực vô thên tay vẩy máu

Giới tuyên truyền chuyên lừa gạt nhân dân

*

Ráng lên em hãy vững vàng tay súng
Đừng y[u] lòng mà tin tư[ng]ng ngây thơ
Với độc tài quy hàng là...chán s[ng]
N[on] tự do không mi[on] phí bao giờ

*

Ta r[ot] ti[oc] không còn trai tr[ai] nữa
Bên chi[on] hào chia l[oa] đạn cùng em
Thơ ta vi[et] là t[am] lòng chan chứa
Mong ơn lành các em được bình an

*

Ngày mai đ[on] khi tin mừng chi[on] th[ong]
Em tr[ai] v[ai] trong bao lớp hùng binh
Quăng tay súng cùng chung vai xây dựng
Trời Ukraine n[ang] đẹp gió thanh bình...

Donry Nguyen

TỶ SỖNG ĐỘC TÀI

*

Trong thời đại văn minh tiến bộ,
Lại bất ngờ xuất hiện thằng điên.
Nuôi tham vọng lên ngôi đại đế
Đạp lê dân dưới gót bạo quyền.

*

Xua quân lính xâm lăng bôn phá,
Gieo hải hùng bom đạn đau thương.
Miệng nhe nanh những lời dối trá
Mặt lạnh tanh thối đoạn khôn lường.

*

Cờ nhân loại đang lòng lên án
Thế giới cùng căm vận bao vây.
Người Ukraine đêm ngày chiến đấu

Vì tự do quyết một trận này.

*

Trời vẩn chông dung đời man rợ,

Bọn độc tài phải bị tiêu vong.

Ta viết nên một bài văn tở,

Đời đời giờ lịch sử sang trang.

Donry Nguyễn

NGÀY LỄ ĐỘC LẬP HOA KỲ – BIỂU TƯỢNG CỦA TỰ DO VÀ LÒNG YÊU NƯỚC

Thái Phạm

Ngày 4 tháng 7 hằng năm, người dân Hoa Kỳ cùng nhau kỷ niệm Ngày Độc Lập – một trong những ngày lễ quan trọng và có ý nghĩa sâu sắc nhất trong lịch sử đất nước. Đây là dịp để chúng ta nhớ sự kiện ngày 4 tháng 7 năm 1776, khi bản Tuyên ngôn Độc lập chính thức được thông qua, đánh dấu sự khai sinh của Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ – một quốc gia được xây dựng trên nền tảng tự do, công lý và quyền bình đẳng.

Trước năm 1776, 13 thuộc địa ở Bắc Mỹ do Anh quốc cai trị đã chịu nhiều áp bức về thuế khóa và quyền tự quyết. Sau nhiều năm đấu tranh, vào ngày 4 tháng 7 năm 1776, tại Philadelphia, các đại biểu của 13 thuộc địa đã đồng lòng ký vào bản Tuyên ngôn Độc lập, do Thomas Jefferson soạn bút. Bản tuyên ngôn này không những tuyên bố Hoa Kỳ tách khỏi Anh quốc, mà còn khẳng định những giá trị cốt lõi về nhân quyền và dân chủ.

Ngày Lễ Độc Lập là thời điểm để người dân Mỹ thể hiện lòng yêu nước và tự hào dân tộc. khắp nơi trên đất nước, các thành phố

lớn như đua tốp chúc diễu hành, bắn pháo hoa, hòa nhạc ngoài trời và các buổi picnic gia đình. Màu cờ đỏ – trắng – xanh xuất hiện khắp nơi, từ trang phục, trang trí nhà cửa đến các sản phẩm tiêu dùng, như một biểu tượng gắn kết tinh thần quốc gia.

Dù trải qua hơn hai thế kỷ, tinh thần của Ngày Độc Lập vẫn còn nguyên giá trị. Đó là lời nhắc nhở về khát vọng tự do, về quyền con người, và về trách nhiệm của mỗi công dân trong việc gìn giữ và phát huy những giá trị mà các bậc tiền nhân đã đổ máu để giành được.

Ngày 4 tháng 7 không chỉ là một kỳ nghỉ lễ, mà còn là một dịp để suy ngẫm: Tự do không phải là điều sẵn có – đó là thành quả của đấu tranh, của hy sinh, và cần được bảo vệ qua từng thế hệ.

Thơ mừng Ngày Độc Lập Hoa Kỳ

Bốn tháng Bảy, ánh dương hồng

Bừng lên khát vọng khắp non sông
Pháo hoa rực sáng ngàn mây biếc
Cờ Mỹ tung bay giữa muôn lòng.

“Con người sinh ra đều bình đẳng”
Jefferson ghi bằng trái tim nồng
Mở ra trang sử vàng rực rỡ
Tự do, công lý, sáng trong lòng.

Thái Phạm